

Marianne Jelved (RV):

Det Radikale Venstre kan fuldt ud tilslutte sig ministerens og dermed regeringens forslag til afgifter på de stoffer, som lovforslaget omhandler.

Montrealaftalen indeholder et reduktionskrav på 50 pct. i forhold til forbruget i 1986, og det skal være opfyldt inden 1. juli 1998. Den aftale har EF ratificeret, som det hedder. Men der har alligevel efter den ratificering vist sig interesse for at skærpe reduktionskravene yderligere, ikke kun i Danmark, men også i andre EF-lande. På nordisk plan ønskes der ligeledes en skærpelse.

Nu er Danmarks situation en lidt anden end Norges og Sveriges, fordi vi faktisk har en varmerørsproduktion af et vist omfang, og fordi vi i det hele taget har et helt andet forbrug af disse stoffer, end Norge og Sverige har.

Vi er også på andre områder i en anden situation end Norge og Sverige, f.eks. på atomkraftområdet.

Industrien er selv interesseret i at finde alternative muligheder for de stoffer, vi taler om. Det er ikke uden grund, og derfor vil jeg sige til de ordførere, der har sat store spørgsmålstejn ved, om der overhovedet er sammenhæng mellem ozonlagets tilstand og spraydåsebrug osv., at der nok er meget bred enighed verden over blandt forskere og også blandt industriens folk om, at ozonlaget er i fare. Den brede enighed blandt forskerne bekræfter mistanken om, at disse stoffer medfører nedbrydning af ozonlaget.

Alene den mistanke, der er rettet mod stofferne, gør selvfølgelig, at industrien af hensyn til sin fremtid også er interesseret i at finde andre muligheder, altså alternativer.

Når vi taler om afgift og om, at den skal have virkning på forbruget, er det klart, at afgiften skal have en størrelse, som gør, at den ikke er lige gyldig, for ellers ville den ikke påvirke forbruget. Det er rimeligt, at man siger, at afgiften kun skal være af en sådan størrelse, at den kan bruges til forskning inden for det område, sådan som Socialdemokratiets ordfører nævnte det.

Derfor er vi i Det Radikale Venstre helt indforståede med, at nogle af pengene bruges til forskning, nemlig et beløb af den størrelsesorden, som er relevant, og at resten af det provenu, der kommer ind, selvfølgelig går til miljøområdet – hvortil ellers?

Lis Noer Holmberg (CD):

Selvfølgerlig skal Danmark leve op til sine aftaler og således også til Montrealaftalen, der går ud på, at CFC-forbruget skal reduceres til 50 pct. af 1986-niveauet inden 1999.

CD mener ikke, at miljøministeren helt lever op til den miljøredegørelse, som vi nylig har drøftet, og hvor ministeren var klar over, at der måtte være tid til omstilling. CD mener også, at vi skal give de danske virksomheder, der har med CFC at gøre, en mulighed, en fair chance, for at omstille sig til andre produkter. Andre EF-lande er vel ligesom vi interesserede i at afvikle CFC-forbruget eller reducere det så hurtigt som muligt, dog uden, at de pålægger deres erhvervsliv ekstra afgifter.

Miljøministeren ved udmærket godt, at det er den internationale forskning og udvikling på området, der er afgørende for, hvor hurtigt målene kan nås. Danmark alene gør det ikke, heller ikke på dette område. CD synes, det er fint, at Danmark kan være spydspids for en hurtig omstilling, og vi ville finde det fornuftigt, om man fra dansk side gik ind for en generel afgift på produktionsstederne, og at denne afgift gennem en fond tilflød projekter til udvikling af alternative produkter til erstatning for CFC, men på EF-plan.

CD har ingen sympati for, at der ved grænsen pålægges nationale afgifter med de deraf følgende udligninger, der kun skaber overflødigt bureaukrati.

Med hensyn til forbud mod spraydåser, som man taler om i den danske handlingsplan, pkt. 4, ville det være sund fornuft, at dette blev udstedt i EF-regi. Skal der være afgifter på CFC, må det gælde hele EF. Vi tror, at Danmark har gode muligheder for at præge udviklingen i den skitserede retning; det vil CD gerne arbejde for. Men vi finder det uheldigt at pålægge danske virksomheder yderligere afgifter på nuværende tidspunkt. Vi finder faktisk, at dette i høj grad er en afgiftslov, og den kan vi altså ikke tilslutte os.

Glønborg (KRF):

Jeg mener ikke, der er nogen tvivl om, at vi står ved så alvorligt et problem her, at vi må gøre noget ved det.

Den tvivl, der rejses over for undersøgelsernes sikkerhed og værdi, vil jeg naturligvis lytte til, men jeg synes ikke, vi må lade vore handlinger